

А когато веднъж хлапакът попитал даскала си защо като е българин и говори български, учи да пише и чете на гръцки, Димитраки изтръпнал да не стигнат тия опасни приказки до ушите на владиката и му казал:

не елински език
- Който иска да учи висши науки на ~~гръцки~~, да отиде в чужбина...

Когато повтори тия думи на баща си, той поклати тъжно глава и каза:

- Няма колай да те изучим на по-висшо шѐло, синко... Ами забрави книгите и грабни мотиката да ~~изучаваш~~ прекопаваме лозето ... От него си изкарваме хляба...

Навел глава Добри, дълбоко въздъхнал и не проговорил вече за учение в далечно странство.

Не говорил, ала непрекъснато мислил.

Веднъж, като отивал на лозе да помага на баща си, забелязал отдалеч пътя Тридесетина
облаци прах по ~~пътя~~. ~~Състоя~~ конници препускали и наближавали Сливен. Зад тях се точел керван от каруци. Какво беше това? Кои люде пристигаха?

Застанал край друма Добри гледаше скаян наближаващата дружина, която беше вече намалила хода си в трѐс. Някой ~~извика~~ му извика:

- Хей, ти не си ли Добрито на Чинтула?

Ездачът скочи и се спуска към него.

Отначало Добри не можа да познае братовчеда си. После извика радостно и го прегърна, крепко и развълнувано.

Бяха минали вече десет години откак хиляди сливенски семейства се бяха изселили в Русия и Влашко, след Одринския мир в 1829 година, следвайки пътя на руските оттеглящи се войски.

Добри никога нямаше да забрави страшния ден когато градът им бе пламнал, трясъка на сриващите се къщи, сняткащите ятагани на башибозуките, ~~който~~ чакаха само да изчезне и последният ескадрон на охраняващата беканците казашка конница - за да нахлуят в изоставения град.

Там бяха останали само 65 семейства. Най-сиромашките. Между тях беше и това на Петър Чинтула.

Как бяха оцеляли? От пожарите, от грозната сеч, от чумата която беше след това покосила толкова люде?

А ето че сега някои от беканците се връщаха, диреха останките на